

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз РЗ 3/2019
17.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Миланка Девића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142. став 1. у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Сава Радака, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К – По2 4/2016 од 13.11.2018. године и Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 - По2 2/19 од 08.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миланка Девића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К - По2 4/2016 од 13.11.2018. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 - По2 2/19 од 08.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К - По2 4/2016 од 13.11.2018. године, окривљени Миланко Девић оглашен је кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 7 година. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем. Оштећени АА и ББ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 - По2 2/19 од 08.04.2019. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног ВВ, првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о казни тако што је другостепени суд окривљеног Миланка Девића за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗ СРЈ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од шест година, док су жалбе Тужиоца за ратне злочине и бранилаца окривљеног у преосталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Миланка Девића, адвокат Саво Радак, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је учинио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СРЈ или да побијане одлуке укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миланка Девића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, бранилац окривљеног Миланка Девића у захтеву за заштиту законитости истиче да од престанка функције тужиоца у Тужилаштву за ратне злочине, Владимира Вукчевића, дана 01.01.2016. године до избора новог јавног тужиоца тог Тужилаштва, Снежане Станојковић, дана 15.05.2017. године није било именованог јавног тужиоца Тужилаштва за ратне злочине, у ком периоду је дана 05.04.2016. године заменик тужиоца за ратне злочине подигао оптужницу Ктo 3/16 то је, према наводима захтева, предметна оптужница подигнута од стране неовлашћеног лица из разлога што у наведеном периоду није постојало лице овлашћено за заступање Тужилаштва за ратне злочине при чему ту улогу није могао да врши заменик тужиоца у истом тужилаштву. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи и то да ни након избора тужиоца за ратне злочине није подигнута нова оптужница, и да самим тим није остављена могућност браниоцима окривљеног да се о истој изјасне имајући притом у виду да се законитост предузетих радњи цени на основу стања у тренутку када је конкретна радња предузета.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Миланка Девића, Врховни касациони суд је оценио као неосноване из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произлази да је Министарство правде Републике Србије, Сектор за међународну-правну помоћ, својим актом број 713-04-5766/2015-08 од 23.12.2015. године обавестило Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије да је Министарство правде БиХ, сагласно уговору између Републике Србије и БиХ о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима, доставило замолницу Кантоналног суда Бихаћ број 01 0 К 005710 15 Кпс од 30.11.2015. године за преузимање кривичног гоњења против Миланка Девића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са ставом 22. Кривичног закона СФРЈ, да је сходно наведеном уговору и одредби члана 44. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, замолница са списима предмета Општинског суда у Бихаћу и потврђеном

оптужницом против окривљеног, достављена Тужилаштву за ратне злочине на даље поступање.

Надаље, оптужница Кантоналног Тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ, Босна и Херцеговина број Т010 КТРЗ 000356798 од 22.09.2015. године је, по налажењу овог суда, подигнута од стране надлежног јавног тужиоца Босне и Херцеговине овлашћеног за њено подизање, а заменик јавног тужиоца Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије је наведену потврђену оптужницу достављену преко Министарства правде Републике Србије, преузео ради заступања својим актом Кт0 3/16 од 05.04.2016. године, што је био овлашћен да учини, док је Тужилац за ратне злочине након избора од 15.05.2017. године наставио заступање постојеће оптужнице те је исту и изменио актом од 11.01.2018. године, тако да је, по налажењу овог суда, у поступку заступања оптужбе пред судом било овлашћеног тужиоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да суд у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца није повредио одредбе кривичног поступка и самим тим правноснажном пресудом није повређен закон из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, па се супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Миланка Девића оцењују као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног Миланка Девића у захтеву истиче и то да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на незаконитом доказу изведеном на главном претресу пред првостепеним судом, када је извршен увид у записник о испитивању ГГ, који је дао у својству сведока пред Кантоналним судом у Бихаћу дана 11.01.2017. године истичући да се не ради о записнику о испитивању сведока, већ о записнику о саслушању оптуженог у својству сведока. Бранилац у захтеву износи и то да је суд позивајући се на законску одредбу из члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, која се односи на читање исказа саоптуженог противзаконито извео доказ читањем записника о исказу ГГ, који је дао у својству сведока и у вези са тим указује да је ГГ приликом давања исказа од 11.01.2017. године, имао својство окривљеног, из чега произлази да је код њега приликом давања исказа постојао дуалитет процесних својстава.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 7, у другом, трећем и четвртном ставу и на страни 8, у првом, другом и трећем ставу образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Стога, и по налажењу Врховног касационог суда доношењем побијаних правноснажних пресуда није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Саветник-записничар
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић